

Vzkriesenie Pána a následné udalosti očami bl. A.K.Emmerichovej podľa jej zjavení z 18.2. - 6.4. 1823.

VZKŘÍŠENI PÁNĚ

Když se obloha rozbřeskovala jitřním jasem, viděla jsem, že Magdaléna, Maria Kleofášova, Jana Chuzova a Salome, zahaleny v pláště, opustily večeřadlo. Nesly v plachetkách zavinuté koření a vonné masti a jedna nesla svícen se světlem, ale vše měly skryté pod pláští. Kořením chtěly posypat tělo a vylisovanou olejnatou šťávou je polít. Viděla jsem, jak kráčejí s velikým strachem k Nikodémově brance.

V téže chvíli jsem viděla duši Ježíšovu ve velikém jase, mezi bojovnými anděly, obklopenou mnoha světlými postavami, jak se shora skalou snáší na svaté mrtvé tělo. Bylo to, jako by se duše Kristova nad ním sklonila a s ním splynula. Viděla jsem, jak se údy v rouškách a v obvazech pohnuly. Všechno bylo plné světla a záře. Nyní jasné, živé tělo z boku rubáše vychází, jako by vystupovalo z otevřeného boku. Vzpomněla jsem si na Evu, jež vyšla z boku Adamova.

Teď jsem spatřila, jak se proplétá z hlubiny zjevení draka s lidskou hlavou a jak se zpod hrobu vynořuje. Drak vztyčil svůj hadovitý ocas a hrozivě obrátil pekelnou tlamu proti Ježíšovi. Zmrtvýchvstalý Vykupitel držel však v ruce jemnou bílou hůl s vlajícím praporečkem. Stoupl drakovi na hlavu a třikrát udeřil zvíře holí. Nestvůra se po každé ráně více zúžila a konečně zmizela. Dračí hlava byla zašlápnuta a vzhůru pohlížela jen lidská hlava sama. Ten obraz jsem viděla při vzkříšení častěji, a takového hada jsem viděla hned při početí Ježíšově, jak číhá. Vždy jsem si vzpomněla na hada v ráji, jenže byl ohyždnější, a myslím, že se tento obraz vztahuje k slovům zaslíbení: „Potomstvo Ženy rozdrtí hlavu hadovu.“ Celý zjev se mi zdál jen jako smyslový obraz pro mě, obraz o přemožení smrti, neboť když jsem zírала na drcení hadovy hlavy, hrob jsem už neviděla.

Teď se však Pán vznášel skalou vzhůru zářící a oslavený. Země se třásla a jeden anděl, oděn jako válečník, bleskem se z nebe spustil ke hrobu, odvalil kámen na pravou stranu a posadil se naň. Otřes byl tak prudký, že ohnivě koše se zakymácely a plameny plápolaly na všechny strany. Strážci padli k zemi jako omráčení a pokroucení leželi ztuhle jako mrtví. Kassius viděl dobře zář kolem svatého hrobu, viděl též, jak anděl odvalil kámen a posadil se na něm, ale Zmrtvýchvstalého nespapřil. Vzpamatoval se rychle, přistoupil k hrobnímu lehátku a ohmatal prázdná plátna. Pak chvíli čekal, pln dychtivosti, že bude svědkem ještě některého zázračného jevu. Potom odešel, aby podal o všem zprávu Pilátovi.

V tom okamžení, kdy anděl z nebe přiletěl a odvalil kámen, viděla jsem, jak se Spasitel zjevil své nejsvětější Matce. Byl nevýslovně vážný, krásný a zářící. Jeho oděv byl jako široký plášť, přehozený přes tělo, a vlál, když Pán kráčel, třepotaje se ve vzduchu, a třpytil se modrobíle jako kadidlový kouř v sluneční záři. Jeho rány byly velice široké a zářily. Na ruku bylo možno do nich vložit prst. Okraje ran se podobaly stěnám tří stejnoramenných trojúhelníků, položených do kruhu. Od středu ruky vycházely paprsky k prstům. Duše praotců se uklonily před Matkou Boží, s níž Pán mluvil něco o shledání, ale zapomněla jsem to. Ukázal jí své rány, a když ona padla na zem, chtějíc jeho nohy políbit, vzal ji za ruku, pozdvihl ji a zmizel. V dálce jsem viděla ohnivě koše svítit u hrobu a na východní obloze nad Jeruzalémem zářil bílý světlý pruh.

SVATÉ ŽENY U HROBU

Svaté ženy byly blízko Nikodémovy branky, když Pán vstal z hrobu. Nezpazorovaly nic ze znamení, která se přitom stala, a také nevěděly, že u hrobu je také stráž, protože strávily včerejší celý den za zamčenými dveřmi. Proto pravily starostlivě: „Kdo nám odvalí kámen ode dveří?“ V touze, aby už prokázaly poslední poctu svatému tělu, na kámen hrobový ani nepomyslyly. Rozhodly se tedy, že masti a vonné byliny postaví k hrobu a počkají, až přijde některý učedník a hrob jim otevře. V takových myšlenkách se braly dále k zahradě. Když však

přišli blíže a spatřily hořící světla a na zemi ležící vojáky, ulekly se a ve strachu si netroufaly vejít do zahrady, nýbrž se obrátily ke Kalvárii. Ale Magdaléna si nevšimla žádného nebezpečí a spěchala do zahrady. Salome šla za ní, ale v jisté vzdálenosti.

Obě ženy prošly nyní mezi ležícími strážci a přibližovaly se k hrobové jeskyni. Našly kámen odvalený, ale dveře byly přiklopeny. Tu Magdaléna s velkou bázni otevřela jedno křídlo dveří a nahlédla do hrobu. Uviděla prázdná plátna, ležící na lehátku. Všechno bylo plné záře a po pravé straně na lehátku seděl anděl. Magdaléna se velice polekala a ihned se obrátila a spěchala zahradou k brance a běžela k apoštolům. Také Salome, jež vstoupila jen do hrobové předsíně, utekla z velikého úleku a běžela za druhými dvěma ženami, aby jim pověděla, co se stalo. Všechno se dalo rychle. Ženy se zhrozily, ale zároveň zaradovaly a váhaly ještě chvíli, než vešly do zahrady. Tu je potkal Kassius, jenž právě spěchal k Pilátovi, aby mu podal hlášení. Prohledal právě zahradu v domněnce, že by mohl někde najít Ježíše; ženám řekl jen několika slovy, co se stalo, a vybízel je, aby se samy přesvědčily. Dodaly si odvahy a vešly do zahrady. Když s velkou bázni vstoupily do hrobové předsíně, stanuli před nimi dva andělé v kněžských rouchách. Ženy se v úleku těsně sestoupily a padly na kolena s rukama kupředu vztaženými. Jeden anděl jim řekl, že se nemusí bát, a aby tu Ukřižovaného nehledaly, neboť vstal z mrtvých, je živ a není ho již v hrobě mrtvých. Ukázal jim také prázdné místo a poručil jim, aby řekly učedníkům, co viděly a slyšely. Ježíš je předejde do Galileje. A ať prý se také rozpomenou, co jim dávno předtím pověděl: „Syn člověka musí být vydán v ruce hříšníků a býti ukřižován, a třetího dne vstane z mrtvých.“ Třesouce se, váhavě, ale s radostí podívaly se ženy na hrobové lehátko a na roušky. Potom odtud odešly, ale byly ještě teď velmi polekány a co chvíli se zastavovaly, ohlížely se, zdali někde Pána nespátří, nebo zdali se nevrací Magdaléna. Viděla jsem, že zatím Magdaléna přišla k večeřadlu. Byla jako bez sebe a zabušila prudce na dveře. Uvnitř mnozí učedníci ještě spali podél zdí, jiní stáli v kroužku a radili se. Petr a Jan otevřeli. Magdaléna řekla jen dveřmi: „Vzali Pána z hrobu a nevíme kam!“ Potom se velice kvapně vracela do zahrady. Petr a Jan vstoupili opět do síně, promluvili s ostatními apoštoly a pak běželi rychle za ní. Jan však běžel rychleji než Petr.

Viděla jsem opět Magdalénu utíkat do zahrady a k hrobu. Od rosy byla všecka mokrá, plášť jí spadl s hlavy na ramena a vlasy se jí rozpletly. Protože však byla sama, bála se sestoupit do hrobky a otálela u vchodu. Sehnula se, aby nízko ležícími dveřmi viděla do hrobu; rukou si vzadu přidržela vlasy, aby jí nepadly do tváře. Viděla dva anděly v bílém rouchu, sedící u hlavy a v nohách lehátka, a uslyšela slova: „Ženo, proč pláčeš?“ Ona ve svém velikém žalu zvolala: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili!“ Přitom se obracela, jako kdyby ho kolem hledala a jako by ho musila nalézt. Měla nejasný pocit, že je blízko, a ani zjevení andělů ji nemohlo v její touze zmást. Bylo to, jako by ani nepovážila, že vidí anděly a že k ní mluví. Nemyslíla na nic než na Ježíše. Viděla jsem ji několik kroků před hrobem, jak přechází a hledá. Její dlouhé vlasy jí visely vpravo i vlevo po ramenou, i shrnula pravou rukou vlající vlas a přehodila jej dozadu a ohlížela se. Tu spatřila asi deset kroků na východ od skály mezi křovím za palmovým stromem vysokou, bíle oděnou postavu ve stínu. Ihned vykročila k ní. A zase slyšela slova: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Myslíla si, že je to zahradník. Postava držela

v ruce rýč a plochý klobouk, jenž měl vpředu stromovou kůru jako stínítko proti slunci, právě tak, jak jsem viděla zahradníka v podobenství, které Ježíš krátce před svým umučením vypravoval ženám v Betánii. Zjevení nebylo světlé, nýbrž podobné člověku, který v bílém rouše stojí ve stínu. Magdaléna ihned odpověděla: „Pane, vzal-lis ho ty, pověz mi, kam jsi ho položil! Půjdu k němu a vezmu si ho!“ Pak se opět ohlížela po zemi, není-li snad položen někde blízko. I řekl jí Pán svým obvyklým hlasem: „Maria!“ Ona, poznavši hlas a zapomínajíc na ukřižování, smrt a pohřeb, zvolala, jako by dosud žil: „Rabbuni!“, to je Mistře! Padla před ním na kolena, vztáhla paže, jako by mu chtěla obejmout nohy. Ježíš však pozvedl odmítavě ruku a řekl: „Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevstoupil ke svému Otcí! Běž však k mým bratřím a řekni jim: Odcházím k Otcí svému a Otcí vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu.“ Potom Pán zmizel.

Tu se Magdaléna vzchopila a běžela, jako by to všechno byl jen sen, ještě jednou ke hrobu, kde opět viděla anděly a prázdné roušky. Nyní, ujištěna o zázraku, spěchala za svými průvodkyněmi.

Sotvaže opustila zahradu, přiběhl Jan a za ním hned Petr. Jan stál před vchodem a shýbal se, aby otevřenými dveřmi nahlédl dovnitř. Spatřil roušky. Vtom přišel také Petr a vešel dovnitř; našel pohřební roušky z obou stran svinuté doprostřed, vonné byliny zavinuté uvnitř a obvazy převázány. Rouška z obličeje ležela vpravo u zdi a byla složena. Nato Jan vstoupil také do jeskyně a rovněž to spatřil. Teď jim bylo jasno, teď pochopili, co pravil Pán a co je psáno v Písmě. Dříve tomu rozuměli jen povrchně. Petr pak vzal roušky pod svůj plášť a oba se vraceli Nikodémovou brankou. Jan běžel opět před ním.

Oba andělé seděli u hlavy a u nohou Páně v hrobě, pokud tu leželo svaté tělo. Také když přišla Magdaléna a oba apoštolově, ještě tu byli. Ale zdálo se mi, že Petr anděly neviděl. Později jsem slyšela, že Jan říkal učedníkům emauzským, že u hrobu viděl jednoho anděla. Do evangelia to nezapsal asi ze skromnosti, aby nevzbudil zdání, jako by chtěl vidět více než Petr.

Teprve teď jsem viděla, že kolem ležící strážní se vzpamatovali. Vyskočili, vzali kopí a světla, jež hořela na tyčích u dveří, a spěchali ustrašení a rozrušení branou do města.

Magdaléna zatím našla druhé ženy a vypravovala jim o zjevení Páně. Rychle odešla do města, avšak ženy se vrátily do zahrady. Mimo ně přešli odcházející vojáci a promluvili k nim několik slov. Ještě než vstoupily do zahrady, blízko před brankou zjevil se jim Mistr v dlouhém bílém šatě. Pravil k nim: „Buďte zdraví!“ Ženy se zachvěly a padly mu k nohám; Pán k nim řekl ještě několik slov a ukazoval rukou na jisté místo do kraje. Potom zmizel. Sváté ženy spěchaly k apoštolům, aby jim vypravovaly, že viděly Pána a co jim řekl. Oni však z počátku nechtěli věřit ani jim, ani Magdaléně a považovali to všechno až do návratu Petra a Jana za mámení ženské obraznosti.

Jan a Petr potkali při svém návratu Jakuba Mladšího a Tadeáše, kteří chtěli jít za nimi k hrobu. I tyto apoštolově byli vzrušeni, neboť blízko u večeřadla se jim Pán ukázal také. Petr se z údivu stal velmi zamyšleným. Viděla jsem, že se cestou také pojednou vzrušil, jako by uviděl Mistra. Vidávám také nyní v těchto obrazech, že se některé jevy dějí v Jeruzalémě a na jiných místech i před jinými lidmi docela zřetelně, ale druzí to nevidí. Někdy se někteří velmi polekají a diví se, kdežto jiní zůstávají docela lhostejní, protože nespatří nic. Zdá se mně, že já vidím Pána

ustavičně, kdežto jiní ho zahlédnou jen někdy.

Také jsem viděla oba anděly v hrobě po celou dobu, ale svaté ženy je vždy neviděly; spatřily buď jednoho nebo opět dva. Andělé, kteří promluvili k ženám, byli v kněžském rouchu; mluvil jen jeden a bylo vidět jen jednoho, když dveře byly otevřeny toliko napolovic. Anděl, jenž sestoupil s nebe jako blesk, odvalil kámen od hrobu a posadil se naň, byl v šatě vojenském. Proč se to všechno tak stalo, už nevím, ale když jsem to viděla, nedivila jsem se, protože při vidění je všechno jako ve skutečnosti a nic se nezdá neobyčejným.

NEPŘÁTELÉ JEŽÍŠOVI

Asi za hodinu po vzkříšení Páně přišel Kassius k Pilátovi. Vladař ležel v lůžku. Kassius předstoupil a velmi pohnutě vyprávěl, jak se skála zachvěla, jak anděl s nebe bleskem sestoupil a kámen odvalil a jak roušky zůstaly prázdné ležet v hrobě. Pravil, že Ježíš je jistě Mesiáš a Syn Boží. Že vstal z mrtvých a již tu není. Pilát poslouchal s tajnou hrůzou. Nedal to však na sobě znát a řekl Kassiovi: „Jsi blouznil a jednals velmi pošetile, že sis stoupl k hrobu Galilejského. Tam tě dostali do své moci jeho bůžkové a nastavili ti před oči čarodějské zjevy. Radím ti, abys o tom pomlčel před velekněžími, nebo se zapleteš do nepěkných věcí.“ Dával mu najevo, že si myslí, že apoštolově ukradli Ježíšovo tělo a strážní teď mluví takové řeči, aby se ospravedlnili, že hlídali nedbale, nebo snad také proto, že byli očarováni. Když Kassius odešel, Pilát dal obětovat svým bůžkům.

Také čtyři vojáci přišli k Pilátovi se stejnou zprávou. Vladař však už s nimi dále nemluvil, ale poslal je ke Kaifášovi. Ostatní strážní přišli na veliký dvůr poblíž chrámu, kde se shromáždilo mnoho starých židů. Viděla jsem, jak se radili, jak vzali vojáky stranou a dávali jim peníze, vyhrožovali jim, radili, aby všude vypovídali, že usnuli, a zatímco spali, že přišli Ježíšovi učedníci a tělo ukradli. Když však vojáci namítali, že jejich kamarádi, kteří již o všem podali zprávu Pilátovi, jim budou odporovat, slíbili farizeové; že to už u Piláta sami nějak zařídí. Zatím sem došli oni čtyři, kteří byli u Piláta, a také tu tvrdili stejné věci. Ale už se i městem rozneslo, že Josef z Arimatie nevysvětlitelným způsobem unikl ze zamčeného vězení. Když teď farizeové začali podezírat vojáky, že byli domluveni s Ježíšovými učedníky a že jim pomohli mrtvolu odnést, vyhrožovali jim, zvláště když se nepostarají o to, aby se mrtvola ihned našla. Mužové však odpověděli, že to nejde právě tak, jako nemohli strážcové věznice zabránit, aby Josef neunikl, a že ho také nemohou přivést nazpět. Bránili se statečně a nedali se ničím pohnout, aby vypovídali jinak, naopak mluvili zjevně a veřejně o ukrutném pátečním soudu. Tu je pochytali a zavřeli. Nepřátelé Ježíšovi však roznesli mezi lidem, že mrtvolu učedníci ukradli. Farizeové, saduceové a herodiáni se starali, aby se pověst hodně rozšířila. Ve všech židovských synagógách i v cizině se tvrdila tato lež a rozšiřovalo se tupení Božího Syna. Ale

pomáhalo to rovnako málo, pretože po Ježišovej zmŕtvýchvstání zjeví sa niektoré duše zemrelých svätcov svojim potomkom, pokiaľ ovšem tí boli prístupní milosti, a pohnuli jejich srdce k obráteniu. Také mnohým učedníkom, ktorí začali vo víre kolísat a rozběhli sa bezhlavě po celú zemi, sa ukázala táto zjavení a potěšila je a upevnila vo víre.

Povstání mŕtvol z hrobů po Ježišovej smrti nepodobalo sa nikterak vzkříšení Páně. Neboť Vykupitel vstal v novém, oslaveném těle, chodil za dne živý po zemi a před očima svých přátel s tímto vstoupil na nebesa. Ony mŕtvoly však byla neživá těla, která dala duším jen svůj šat. Opět se pak položily do hrobů, kde čekají na vzkříšení o soudném dni, jako i my budeme čekat. Lazar však byl z mŕtvých vzkříšen, žil skutečně a potom umřel po druhé.

Viděla jsem též, jak židé začali chrám umývat a uklízet. Sypali byliny a popel z kostí mŕtvých a přinášeli smírné oběti. Sutiny odklízeli a zbořené zdi přikryli deskami a koberci. Potom přinášeli slavné oběti, které den předtím nemohli dokončit. Všechny řeči a nespokojenost potlačovali tím, že prý pokažení slavnosti a poškození chrámu se stalo následkem zemětřesení, jež bylo způsobeno vstoupením nečistých do chrámu. Hrozili také tresty a vyloučením. Přinutili tak sice lidi, aby mlčeli, zvláště když velice mnoho lidí mělo podíl na strašné vině. Zmohli tedy to, že upokojili množství zatvrzelého lidu. Ale lepší lidé se již teď v srdci tajně obrátili a později o letnicích i veřejně vyznali své obrátení. Veleknězi se stávali sami v sobě malomyslnějšími. — Annáš byl jako posedlý. Zavřeli ho a lidé už ho nikdy nespatriili. Kaifáš byl vztekem uvnitř šířán a byl také jako blázen. — Pilát dal svou manželku hledat marně. Později jsem viděla, že je schována v domě Lazarově. Nikdo netušil, že by byla tam, protože tam vůbec žádných žen nebylo. A jen Štěpán, mládenec, který nebyl ještě znám jako učedník, chodíval ven a donášel jí pokrm a zprávy. Štěpán je s Pavlem spřízněn, neboť je jeho bratrancem. — Šimon Kyrénský přišel po sobotě k apoštolům a prosil, aby ho přijali.